Γιατί Χριστούγεννα; (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 19 Δεκεμβρίου, 2022

Στη φυσική είναι σε χρήση ο όρος αδράνεια. Πρόκειται για την ιδιότητα των υλικών σωμάτων να αντιστέκονται στη μεταβολή της κινητικής τους κατάστασης. Αλλά τα υλικά σώματα υπακούουν στους φυσικούς νόμους. Οι ανθρώπινες όμως ενέργειες δεν υπαγορεύονται από ανάλογους νόμους, κοινωνικούς, όπως υποστηρίχθηκε στο παρελθόν από οραματιστές της μηχανοποίησης του ατόμου (Ο όρος πρόσωπο είναι άγνωστος στον εκτός Εκκλησίας χώρο και, δυστυχώς, τείνει να εισαχθεί και εντός αυτής η χρήση του όρου άτομο). Βέβαια η άρνηση αποδοχής της ελευθερίας του ανθρώπου υποβιβάζει δραματικά τον άνθρωπο και τον καθιστά ανεύθυνο για τις μικρότητές του και μη άξιο εγκωμίων για τις μεγαλοσύνη του!

Τι κρατά ακόμη τις δυτικές κοινωνίες δέσμιες, ώστε να επιμένουν να γιορτάζουν τα Χριστούγεννα, αφού έχουν εισέλθει πλέον στη μεταχριστιανική εποχή; Ίσως το γραφόμενο θεωρηθεί υπερβολικό, όμως αν καλοεξετάσουμε τα συμβαίνοντα θα φανεί ότι δεν είναι. Χριστούγεννα σημαίνουν τη γέννηση του Χριστού, του αναμενόμενου από τους Εβραίους (μεσσία στη γλώσσα τους). Ο Θεός έγινε άνθρωπος για να γίνει ο άνθρωπος θεός κατά χάριν, διδάσκει η Εκκλησία μας. Ο Θεός; Ποιος Θεός; Αποκρίνεται πλήθος συνανθρώπων μας στις δυτικές και στις εκδυτικισμένες κοινωνίες. Η πίστη σε θεούς, υποστηρίζουν οι αρνητές του Θεού, ήταν απόρροια άγνοιας των φυσικών νόμων των ανθρώπων που συγκροτούσαν τις προεπιστημονικές κοινωνίες. Με την ανάπτυξη της επιστήμης οι πίστεις (δεισιδαιμονίες) των κοινωνιών εκείνων έχουν απωθηθεί στο μουσείο της ιστορίας, καθώς έχει πρυτανεύσει ο ορθός λόγος! Αυτά και πολλά άλλα υποστηρίζουν οι κατέχοντες θέσεις κλειδιά στις σύγχρονες δυτικές κοινωνίες, πολιτικοί, φανερά, όσοι δεν ανησυχούν ότι θα έχουν πολιτικό κόστος, κρυφά, όσοι στηρίζονται από εκείνους, που εμμένουν να σκέπτονται «ανορθολογικά». Οι της δεύτερης κατηγορίας έχουν αναθέσει σε άλλους την αθεϊστική προπαγάνδα. Στην πρωτοπορεία αυτής βρίσκονται τα αστικά Πανεπιστήμια, με τα οποία συνοδοιπορούν πρόσωπα της διανόησης και της τέχνης με χορηγούς τους άπληστους πλουτοκράτες.

Για τους σκεπτόμενους ακόμη «ανορθολογικά» παραμένει ο εορτασμός των Χριστουγέννων, αλλά πλήρως διαστρεβλωμένος κατά το νόημά του. Χριστούγεννα σημαίνουν φώτα, πολλά φώτα σε δημόσιους και ιδιωτικούς χώρους. Χριστούγεννα σημαίνει κέντρισμα του καταναλωτικού ενστίκτου ακόμη και πριν από την έναρξη της περιόδου, που η Εκκλησία έχει ορίσει ως περίοδο προετοιμασίας για τον εορτασμό. Βέβαια η νηστεία είναι υποχρέωση στερητική της απόλαυσης διαλαλούν οι

έχοντες, αγνοούντες τους μη έχοντες, που βιώνουν με νηστεία εξ ανάγκης καθ' όλο το έτος. Παράλληλα έχουν ανακαλύψει πληθώρα διαιτών, που προσπαθούν να ανακόψουν, μάλλον με μικρή επιτυχία, την παχυσαρκία, γνώρισμα των δυτικών κοινωνιών. Χριστούγεννα σημαίνει στολισμός δένδρων και άμιλλα των δημάρχων για το στήσιμο του υψηλότερου και πλέον φανταχτερού. Χριστούγεννα σημαίνει μουσική προς τέρψη των πολιτών, που αναζητούν διέξοδο από την ανία της καθημερινότητας. Κάποιοι θα προσέξουν και τη φάτνη, που είναι στημένη σε κάποια γωνιά, καθώς την ανασύρουν από αποθήκη, όπου έχουν φυλαγμένα και τα γιγαντιαία κατασκευάσματα της αποκριάς, οπότε και πάλι καλούνται προς ευωχία οι πολίτες δημοτική δαπάνη! Χριστούγεννα σημαίνει αγορές και ανταλλαγή δώρων, απόρροια αγάπης ή κοινωνικής ανάγκης. Χριστούγεννα σημαίνει πανηγυρικό τραπέζι, αν και δεν προηγήθηκε νηστεία. Τη δαπάνη αυτού οι έχοντες γνωστοποιούν, μέσω των ΜΜΕ, και στους μη έχοντες. Οι τελευταίοι θα φάνε με τα μάτια τα άφθονα εδέσματα, που προσφέρονται στο πλήθος των σχετικών τηλεοπτικών εκπομπών! Χριστούγεννα σημαίνει γιορτή χωρίς περιεχόμενο πλέον, αφού ούτε τα μικρά παιδιά, έχοντας εξασφαλίσει, ως επί το πλείστον, πέρα από τα δώρα και επαρκές φιλοδώρημα, δεν εξέρχονται στους δρόμους να αναγγείλουν τη γέννηση του Χριστού. Μόνα κάποια τσιγγανάκια εξακολουθούν να ενοχλούν τους αστούς υποχρεώνοντάς τους ν' ανοίξουν τη θύρα, αν διατηρούν στοιχειώδη ευαισθησία.

Χριστούγεννα: Ο Θεός έγινε άνθρωπος, για να γίνει ο άνθρωπος θεός κατά χάριν. Αλλά πριν επικρατήσει η υλιστική φιλοσοφία στο δυτικό στερέωμα, κάποιοι διανοούμενοι είχαν διακηρύξει ότι ναι μεν υπάρχει θεός, αλλά καλοπερνά στον ουρανό, όπως εκείνοι των προγόνων μας στον Όλυμπο, και δεν ενδιαφέρεται για τα πλάσματά του (δεϊσμός)! Είχαν ξεπέσει χαμηλότερα από τους προγόνους μας, που, αντιθέτως, πίστευαν ότι οι θεοί τους νοιάζονται για τους ανθρώπους, αν και δεν ήταν πλάσματά τους.

Η γέννηση του Χριστού από παρθένο προ τόκου, εν τόκω και μετά τόκον αποτελεί αντικείμενο χλευασμού όχι μόνο των εμπαθών Εβραίων, που συνέγραψαν το Ταλμούδ, αλλά και πολλών συγχρόνων. Αλλά το ουσιώδες για την πίστη στον Χριστό ως Θεό δεν είναι η γέννησή Του, αλλά η ανάστασή Του, την οποία πανηγυρίζει κυρίως η Εκκλησία μας, σε αντίθεση με τη δυτική χριστιανοσύνη, που πρωτίστως γιορτάζει τα Χριστούγεννα, όπως τα γιορτάζει.

Η γέννηση σε στάβλο προκαλεί αποστροφή. Ο Χριστός προκαλεί διαχρονικά τους προσβεβλημένους από απύθμενο εγωισμό και αλαζονεία. Όχι μόνο οι ασκούντες την εξουσία, αλλά και οι υποτακτικοί σ' αυτήν έχουν αποδεχθεί ότι ο ηγεμόνας πρέπει να είναι εγωπαθής, άπληστος, σκληρός ! Θεός να γεννάται σε στάβλο! Τί πιο γελοίο και εξωπραγματικό. Και οι πολλοί πειθόμενοι στον δημαγωγικό λόγο των κρατούντων σέρνονται πίσω από εκείνους που είναι πρόθυμοι να τους θυσιάσουν για το συμφέρον τους και αγνοούν Εκείνον, που σταυρώθηκε, 33 έτη μετά τη γέννησή Του,

και αναστήθηκε, για να δείξει τον δρόμο και προς τη δική μας ανάσταση. Όλοι ποθούμε την αιωνιότητα, αλλά μόνο ελάχιστοι υπερφίαλοι ή αφελέστατοι πίστεψαν ότι μπορεί να μας τη χαρίσει η Επιστήμη. Η αναπόδραστη υποταγή μας στον βιολογικό θάνατο, οδηγεί σε οδυνηρές σκέψεις, καθώς όλοι μας ποθούμε τη ζωή. Και τη ζωή ήλθε να μας χαρίσει ο Χριστός, ο Θεός που έγινε άνθρωπος. Αλλά η ζωή δεν χαρίζεται, κατακτάται. Τον τρόπο μας τον δίδαξε ο Χριστός, αλλά εμείς αρνούμαστε να διδαχθούμε, μάλιστα τον επικρίνουμε, επειδή κραδαίνει την απειλή της αιώνιας τιμωρίας. Διάθεση να μελετήσουμε τις προϋποθέσεις της αιώνιας ζωής ή του αιωνίου θανάτου δεν έχουμε βυθισμένοι στις αντιφάσεις μας.

Τελικά, αν ο βίος μας κυριαρχούμενος από φιλοδοξία, φιλαργυρία και φιληδονία είναι απολαυστικός, δεν χρειαζόμαστε τον Χριστό. Είναι όμως; Πρέπει να οπλιστούμε με άμετρη υποκρισία, για να απαντήσουμε καταφατικά. Ο σύγχρονος δυτικός άνθρωπος είναι τραγικός στην αλαζονεία του. Ίσως, με τα αδιέξοδα που ορθώνονται εμπρός του, θα αναζητήσει κάποτε την οδό επανόδου προς τον Πλάστη του. Τα πνευματικά ξυλοκέρατα δεν είναι δυνατόν να τον τρέφουν εσαεί. Και εκεί στο τέρμα του δρόμου καρτερά την επιστροφή του ο σπλαχνικός Πατέρας έτοιμος να σπεύσει σε βοήθεια μόλις ιδεί το πρώτο βήμα μετανοίας.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»